

Κείμενο 1

[Γέλιο, ειρωνεία και η τέχνη του απόλυτου κωμικού]

Το ακόλουθο, ελαφρώς διασκευασμένο, απόσπασμα από το βιβλίο του Δημήτρη Πολυχρονάκη «Πιερότοι ποιητές στην εποχή της παρακμής. Το γέλιο ως επιθανάτιος ρόγχος», εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015.

Το 1855 ο Charles Baudelaire εξέδωσε μια πραγματεία για την τέχνη του κωμικού με τον τίτλο «Περί της ουσίας του γέλιου και γενικά περί του κωμικού στις πλαστικές τέχνες» [...]. Σαν παράδειγμα σχετικού γέλιου ο Baudelaire φέρνει την καθ' όλα κοινότυπη περίπτωση του ανθρώπου που σκοντάφτει και πέφτει στο δρόμο, σκορπώντας με την πτώση του το γέλιο στους υπόλοιπους διαβάτες και περαστικούς. Το παράδειγμά του [...] διαθέτει μια διαχρονική αξία, καθώς η αιφνίδια πτώση του άλλου – είτε από σκόνταμμα, είτε από τρικλοποδιά, είτε από το γλίστρημα σε κάποια μπανανόφλουδα– αποτελεί ένα κλασικό «τρυκ» για την πρόκληση γέλιου στις πάσης φύσεως φαρσοκωμωδίες. Με μια ευρύτερη έννοια, θα λέγαμε ότι η σκηνή που περιγράφει ο Baudelaire αποτελεί την «πρωταρχική σκηνή» κάθε γέλιου, δεδομένου ότι η κωμωδία και η σάτιρα έχουν θεμελιωθεί πάνω σε ένα αντίστοιχο θέαμα που μας κάνει να γελάμε με τα παθήματα των άλλων, δηλαδή με την πτώση που επιφέρει κάποια ελαττωματική πτυχή του χαρακτήρα τους όπως η φιλαργυρία, η δεισιδαιμονία, η μισανθρωπία, ο νεοπλουτισμός, η υποχονδρία κτλ.

Η ίδια η σκηνή που περιγράφει ο Baudelaire δείχνει ότι το γέλιο του ενδειγματικού¹ κωμικού παίζεται με όρους δύναμης, καθώς αντικείμενο του γέλιου γίνεται ο έκπτωτος και σωριασμένος κατάχαμα άνθρωπος, ενώ αντιθέτως η όρθια στάση αυτού που γελά, αποτελεί μια ένδειξη ότι γελά από θέση ισχύος, στηριζόμενος γερά στα πόδια του. Η φορά του γέλιου είναι από πάνω προς τα κάτω, και μολονότι αποτελεί έναν άναρθρο ήχο, ο Baudelaire θεωρεί ότι μπορεί να τον μεταφράσει σε λέξεις, καθώς εντοπίζει «στο βάθος της σκέψης αυτού που γελά κάποια ασυνείδητη αλαζονεία» που τον κάνει να λέει στον εαυτό του: «εγώ, δεν πέφτω· εγώ, βαδίζω ίσια· εγώ, έχω πόδι σταθερό και σίγουρο. Εγώ δεν θα έκανα τη βλακεία να μην δω που τελειώνει το πεζοδρόμιο ή το κοτρόνι στη μέση του

¹ Παραδειγματικού

δρόμου». Συνυφασμένο με την ιδέα της ανωτερότητάς μας, το γέλιο ερμηνεύεται εδώ ως ένας υπέρμετρος εγωισμός κατά τα πρότυπα του πλατωνικού Φίληβου² (48c-d), όπου το γέλιο αποδίδεται σε κάποιο είδος χαιρεκακίας («φθόνου»), η οποία συνδέεται με την κρυφή ικανοποίηση που αντλεί κανείς από την κακοπάθεια, τα ελαττώματα και την άγνοια των άλλων. Η επισήμανση του Αριστοτέλη για την φαύλη φύση των κωμικών αντικειμένων, υπενθυμίζει ότι γελάμε με τους ανόητους, τους αφελείς ή τους χαζούς αυτού του κόσμου που μας κάνουν να αισθανόμαστε ανώτεροί τους. Αν η φορά του γέλιου είναι από πάνω προς τα κάτω, τότε εξ ορισμού χαρακτηρίζεται από την αφ' υψηλού αντιμετώπιση του αντικειμένου του· προϋποθέτει την κατωτερότητα ή την γελοιότητα αυτού του τελευταίου, έτσι ώστε να προσδίδει έναν αέρα υπεροχής σε εκείνον του γελά. Το γέλιο εδράζεται στην φαυλότητα του αντικειμένου του, ασχέτως αν αυτή αποτελεί αντικειμενική ιδιότητά του. Πιθανόν αυτοί οι «κατώτεροι» με τους οποίους γελάμε στην κωμωδία να μην είναι στα αλήθεια κατώτεροί μας· όμως από τη στιγμή που γελάμε μαζί τους, συμπεριφερόμαστε ως εάν ήταν, καθώς το γέλιο μας εις βάρος τους υποδηλώνει την αδυναμία τους να εμπνεύσουν το σεβασμό μας. Ακόμη κι αν δεν είναι γελοίοι, αρκεί το γέλιο μας για να τους μεταμορφώσει σε τέτοιους. Για αυτό, σύμφωνα με τον Jean Paul Richter³, «το κωμικό δεν εδρεύει στο αντικείμενο αλλά στο υποκείμενο», «σε αυτόν που γελά και διόλου στο αντικείμενο του γέλιου», όπως θα πει και ο Baudelaire.

Κείμενο 2

Τάσος Λειβαδίτης (1922-1988)

Εκείνο

Το ποίημα ανήκει στη συλλογή «Ποιήματα 1958-1964», εκδόσεις Κέδρος, 2003

Έρχονται ώρες, που ξαφνικά σε πλημμυρίζει ολάκερο
η νοσταλγία του ανέκφραστου – σαν τη θολή, αόριστη ανάμνηση απ' τη γεύση ενός
καρπού,
πού 'φαγες κάποτε, πριν χρόνια, σαν ήσουνα παιδί,
μια μέρα μακρινή, λιόλουστη – και θέλεις να τη θυμηθείς
κι όλο ξεφεύγει. Τα μάτια σου
γεμίζουν τότε από 'να θάμπος χαμένων παιδικών καιρών.
Ή ίσως κι από δάκρυα.

² Πρωταγωνιστής στον ομώνυμο διάλογο του Πλάτωνα.

³ Johann Paul Friedrich Richter (1763 – 1825), Γερμανός συγγραφέας, γνωστός για τα κωμικά μυθιστορήματά του.

Γί' αυτό, σας λέω, πιστεύετε πάντοτε έναν άνθρωπο που κλαίει.

Είναι η στιγμή που σας απλώνει το χέρι του,

φιμωμένο και γιγάντιο, Εκείνο που ποτέ δε θα ειπωθεί.

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1(μονάδες 35)

1^ουποερώτημα(μονάδες 10)

Να καταγράψεις σε 50-60 λέξεις τους λόγους για τους οποίους γελά ένας άνθρωπος με κάποιον άλλο που έχει πέσει, σύμφωνα με το Κείμενο 1.

Μονάδες 10

2^ουποερώτημα (μονάδες 10)

Η 1^η παράγραφος του Κείμενου 1 οργανώνεται στη βάση ενός παραδείγματος. Ποιο είναι αυτό (μονάδες 4); Ποιους στόχους εξυπηρετεί η επιλογή του στην συνεκτικότητα της παραγράφου και του κειμένου (μονάδες 6);

Μονάδες 10

3^ουποερώτημα (μονάδες 15)

1. Η διπλή παύλα στο απόσπασμα «–είτε από σκόνταμμα, είτε από τρικλοποδιά, είτε από το γλίστρημα σε κάποια μπανανόφλουδα–» περιλαμβάνει:
 - α) σχόλιο του συγγραφέα
 - β) ενδεικτικά παραδείγματα
 - γ) αυτούσια παράθεση λόγων τρίτου προσώπου
 - δ) ορισμό
2. Η ελληνική απόδοση του ξενικού όρου «τρυκ», στην 1^η παράγραφο, θα μπορούσε να είναι:
 - α) κωμικό στοιχείο
 - β) συναίσθημα
 - γ) τέχνασμα
 - δ) βελτίωση
3. Το ύφος λόγου στο απόσπασμα: «εγώ, δεν πέφτω· εγώ, βαδίζω ίσια· εγώ, έχω πόδι σταθερό και σίγουρο. Εγώ δεν θα έκανα τη βλακεία να μην δω που τελειώνει το

πεζοδρόμιο ή το κοτρόνι στη μέση του δρόμου», αν λάβουμε υπόψη το περιβάλλον νόημα, μπορεί να χαρακτηριστεί ως:

- α) ειρωνικό
- β) οικείο
- γ) γλαφυρό
- δ) σοβαρό

4. Το απόσπασμα: «έτσι ώστε να προσδίδει έναν αέρα υπεροχής σε εκείνον του γελά.»

λειτουργεί ως:

- α) θεματική περίοδος για όσα θα ακολουθήσουν
- β) επεξήγηση της περιόδου λόγου στην οποία ανήκει
- γ) παράδειγμα για να ενισχυθεί η κατανόηση των λεγομένων στην παράγραφο
- δ) συμπέρασμα της περιόδου λόγου στην οποία ανήκει

5. Το «ως εάν ήταν» στη 2^η παράγραφο αναφέρεται:

- α) σε εμάς
- β) σε εκείνους που θεωρούμε ότι είναι ανώτεροι από εμάς
- γ) σε εκείνους που θεωρούμε ότι είναι κατώτεροι από εμάς
- δ) στον Αριστοτέλη

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Σε 120-150 λέξεις να παρουσιάσεις - τεκμηριωμένα, με αναφορές στο Κείμενο 2 - τους λόγους της προτροπής: *«Γι' αυτό, σας λέω, πιστεύετε πάντοτε έναν άνθρωπο που κλαίει.»*

Ποια είναι η δική σου στάση απέναντι σε αυτούς τους λόγους;

Μονάδες 15